



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

20. Argumenta, quod per vitam aeternam, Pelagiani intelligant beatitudine[m] clarae visionis Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

iam est regnum, ut cum de illo collecta fuerint omnia scandala tunc perveniat ad regnum, ut non solum regni nomen sed etiam regnandi habeat potestatem. Hinc quippe regno ad dexteram stant in sine dicitur: venit benedicti Patris mei percipere regnum. Quibus verbis nihil aliud nisi ipsa aeterna beatitudo traditur, hoc est clara divinitatis contemplatio. Nam clarius hoc in Psalmis explicans; quid sequitur, inquit, quod dixerat, percipere regnum? Tunc ibi in impij in ambulationem aeternam, iusti autem in vitam aeternam. Quod dixerat, regnum, hoc dixit, vitam aeternam, quo non ibi in impij. Videte si quaedam visio est vita aeterna. Haec est autem vita aeterna ut cognoscant te &c. Vide quam aperte visionem ipsam vocat vitam aeternam, vocat ipsum regnum, regnum inquam quia visio aeternae veritatis est ratio qua Sanctorum animis & sibi & corpori suo universaeque creaturae in aeternum imperturabili imperio & potestate regnabit. Cum ergo regnandi ratio sit ipsa Dei clara contemplatio, & vita aeterna, regnum verò non sit aliud quam ipse Sanctorum per eam regnantium coetus, fieri nulla ratione potest ut Pelagiani regnum caelorum regnumque Dei parvulis sine baptismo decedentibus denegaverint, & tamen beatitudinem illam supernaturalem dederint, quae in eadem clara Dei contemplatio consistit. Naturalis est ergo illa beatitudo longaeque inferior clara visionis Dei, quam parvulis sine baptismo abreptis pollicentur. Quod alio clarissimo testimonio videtur Divus Augustinus astruxisse cum dixit: Hoc si viderent Pelagiani, non iam laborarent: ne quando originale peccatum,

A quare parvulis extra regnum Dei nescio cuius suae felicitatis locum, maxime quando convincuntur non eos habere posse vitam aeternam, quia non manducaverunt carnem nec biberunt sanguinem Christi: ubi per suam, id est, Pelagianorum propriam felicitatem indicat eam plane distinctam fuisse ab ea quam Catholici credunt & per vitam aeternam in Scripturis significatam volunt. Hoc autem discrimen in eo situm fuisse quod esset clara Dei contemplatione vilior atque dilutior, contra Iulianum satis luculente his verbis profiteretur: Aut & suggerere si videretur, ut cor multa parvulorum &c. rapiat ex hac via dum sunt innocentes & boni, et si non in regno eius certe in loco alioque secunda felicitatis, quem talibus adificavit heresis v. s. v. teneat sempiternum. Hoc est in sempiternum vel potius teneant sempiternam, ut sit sensus, ut ex hac vita rapti teneant alibi vitam sempiternam. Quid est secunda felicitas nisi inferioris notae ac naturalis? Quae quidem aptissime parvulorum statui respondet in quo Pelagiani eos in hanc vitam prodire confingunt. Ille enim ut supra vidimus, ita est naturalis ut ei nihil gratiae vel supernaturalis muneris adjungatur, nec ulla in eis ratio vel operis vel naturae suppetat, cur sublimia illa dona, adoptio filiorum Dei, illuminatio spiritalis, munusque Ierusalem, possessio denique regni Dei, imperf. c. 141. f. 58. & quae non nisi baptismo tribuunt, post hanc vitam non baptizatis parvulis conferrentur. Vt merito contra omnia Pelagianorum principia videri debeat, aliam quam naturalem eis beatitudinem polliceri.

Lib. de praenot. 55. c. 13

Argumenta, quod per vitam aeternam Pelagiani intelligant beatitudinem clarae visionis Dei.

CAPVT XX.

Q V O D quamquam allegatis rationibus clare confici videatur, non desunt tamen argumenta non levia, quibus alicui persuaderi posset beatitudinem illam clarae visionis Dei Pelagianos parvulis non baptizatis vitam aeternam tribuendo post hanc vitam ascribere. Nam Divus Augustinus ubicumque totis ingenij sui nervis nititur ex Scripturis Sacris Pelagianorum sensum evertere, Scripturas illas & ratiocinationes adhibet, quas certo constat nisi de supernaturali vita aeterna Catholicae Ecclesiae nota concludere. Nam in primis illa ex Ioanne Evangelista ratio: Qui de ovibus meis sunt, vocem meam audierunt, & ego novi illos, & ego vitam aeternam do eis. & non peribunt in aeternum. Quoniam ergo de ovibus eius esse non incipiunt parvuli nisi per baptismum, profecto si hoc non accipiunt peribunt. Vitam enim aeternam quam suis dat ovibus non habebunt. Quid probat aliud nisi parvulos illa aeterna vita supernaturali quam Christianis velut ovibus suis Christus imper-

A tit carituros? Et illa ex Apostolo Petro: qui vos de tenebris vocavit in admirabile lumen &c. Et sic & vos simili forma baptismi salvos facit. Ab hac ergo salute & lumine alieni sunt parvuli, nisi per adoptionem populo Dei fuerint sociati. Quid aliud probat nisi parvulos illa salute & lumine supernaturali, quae per adoptionem datur esse carituros. Et illa ex Apostolo Ioanne, & hoc est testimonium quia vitam aeternam dedi nobis Deus, & haec vita in Filio eius est, qui habet Filium habet vitam qui non habet Filium non habet vitam. Non solum igitur regnum caelorum sed nec vitam parvuli habebunt, si Filium non habent quem nisi per baptismum eius habere non possunt: Quid probat aliud nisi vita aeterna supernaturali ad quam obtinendam baptismus necessarius est, esse carituros? Et illa ex eisdem Evangelio qua & Pontifex Innocentius utitur; immo praeter regnum Dei salutem ac vitam possidebit aeternam, quoniam niam qui non manducaverit carnem eius & qui imcredulus fuerit Filio, non habebit vitam, sed ira Dei manet super eum. Quid probat aliud nisi parvulos

Lib. 1. de pecc. merit. c. 27.

Lib. 1. de pecc. merit. c. 23. & Innocent. Papa apud Aug. Ep. 93.

vulos illa salute & æterna vita supernaturali propter quam mysterium corporis & sanguinis Domini institutum est, esse carituros? Cui similis est & illa ex eodem argumentatio; *Panis quem ego dederò, caro mea est pro seculi vita. Ac per hoc etiam pro parvulorum vita caro data est.* Et sanè pleræque Scripturæ quibus in eodem libro & alijs passim, hæresim illam Augustinus oppugnat, nihil aliud probant, quam illam æternam vitam quam Catholica fides in clara Dei visione constituit parvulis esse denegandam. Vnde de huiusmodi Scripturis generaliter ipse Augustinus concludens: *si ergò, inquit, ut tot & tanta divina testimonia concinunt, nec salus nec vita æterna sine baptismo & corpore & sanguine Domini cuiquam speranda est, frustra sine his promittitur parvulis.* Illa ergò promittebatur à Pelagianis parvulis quæ per baptismum, corpus & sanguinem Domini ex Catholice fidei institutione speratur. Et quæ illa nisi vita æterna claræ visionis Dei? Nec verò amplius etiam cæteræ Divi Augustini rationes efficiunt. Nam quod tantis viribus sermone decimo quarto de verbis Apostoli premit, vitam æternam nemini esse tribuendam nisi qui intraverit in regnum cælorum, imò regnum cælorum esse ipsam vitam æternam, ac proinde si parvuli sine baptismo regnum cælorum intrare non possint, ut fatentur Pelagiani, etiam vitam æternam eos sine baptismo habere non posse; nihil aliud conficit nisi vitam claræ visionis Dei non esse parvulis tribuendam. Quid item illud quod in libris de peccatorum meritis profert? *Optimè Pœnici Christiani baptismum ipsum, nihil aliud quam salutem & Sacramentum corporis Christi, nihil aliud quam vitam vocant.* Vnde nisi ex antiqua, ut existimo, & Apostolica traditione, qua Ecclesiæ Christi institutum tenent præter baptismum & participationem mensæ dominicæ non solum ad regnum Dei sed nec ad salutem & vitam æternam quemquam hominem pervenire? Nonne clarissime hoc tantum efficiunt, quod & Scripturæ superius allegatæ probant, ad vitam illam & salutem supernaturalis visionis Dei neminem sine illis mysterijs pervenire. Quid item illud quod multis in locis contra Pelagianos objicit, ad vitam illam æternam quæ parvulis promittebatur sine fide Christi non posse pertingi, per illam posse: atque idèd nisi parvuli in Christum quoquo modo credant, nullam spem eis assequendæ vitæ æternæ superesse? Hinc etiam illud: *qui credit, inquit, in Filium habet vitam æternam, qui autem incredulus est Filio non habebit vitam.* In quo igitur horum genere ponemus infantes? &c. Profecto illi, quibus Sacramentum defuerit (quo credentes fiunt) in eis habendæ sunt qui non credunt Filio: atque idèd si huius infantes gratia de corpore exierint, sequetur eos quod dictum est, non habebunt vitam. Quid, inquam, illud argumentum cæteraque jam dicta omnia ad rem faciunt, si noverat Augustinus nisi felicitatem quandam naturalem Pelagianos parvulis polliceri? Neque enim Christus in hunc mundum venit, vel nos credimus

A Christiana fide, baptizamur, & Christiani efficiamur, ut naturali aliqua felicitate sine dolore sine molestia, in loco aliquo corporei paradisi causas rerum naturalium contemplandi perfruamur. Denique quid illud efficit quod Innocentius Papa contra Pelagianos invitum putat, baptismum scilicet callari atque esse superfluum, siquæ præter illum vita æterna possit obtineri. Nonne hoc tantummodo illam vitam æternam non posse à parvulis sine baptismo obtineri quam hominibus per baptismum tribui Catholica Ecclesia profitetur? Nam si eis naturalis dumtaxat sine baptismo juxta Pelagianos competat, supernaturalis vero juxta Catholicos per baptismum tribuitur, nullo pacto esse poterit etiam in Pelagianorum opinione superfluum cuius ope tam singulare beneficium conferetur. Sed accipe ipsum Innocentij Pontificis testimonium: *Illud vero quod eos vestra fraternitas asserit predicare parvulos æternæ vitæ præmissis etiam sine baptismatis gratia posse dari per fatum est, nisi enim manducaverint carnem filij hominis & biberint sanguinem eius, non habebunt vitam in seculis. qui autem hanc eis sine regeneratione defendunt, videntur mihi ipsum baptismum velle cassare, cum predicant hoc habere, quod in eos creditur non nisi baptismate conferendum. si ergò nihil volunt officere non renasci, fateantur necesse est, nec regenerationis sacra fluentia prodesse. Quomodo baptismum videntur velle cassari si parvulis naturalem dumtaxat beatitudinem sine baptismo tribuunt? Quomodo predicant eos habere quod in eos creditur non nisi baptismate conferendum, si nihil eos habere nisi naturalem beatitudinem sine baptismo predicant? Quomodo nihil volunt officere non renasci, si non renascendo parvulos supernaturali illa beatitudine caritatis dicunt? Quomodo necesse est fateantur, nihil regenerationis sacra fluentia prodesse, si per claram illam visionem Dei tribui, sine ijs non nisi naturalem beatitudinem volunt. Illud ipsum vero, quod baptismi necessitatem tollerent, Pelagianis Augustinus sapius exprobrat: *Vbi est libertas & fortitudo animi vestri? quare timetis dicere quod credere non timetis, parvulos in Christo baptizari non oportere, quos peccatum, cui moriantur dicitis non habere? Et rursum: Cur non aperte dicitis baptizari in Christo parvulos non debere? Cur enim propterea parvulos baptizari non oportere sentirent quod eos peccato carere dicerent, si per baptismum vitam æternam claræ visionis Dei eis conferendam esse decernerent, alioqui nil nisi naturali quadam felicitate fruituri?**

Ex quibus omnibus alijsque pluribus, quæ proferri poterant, necessario alterutrum videtur confici vel Pelagianos parvulis non baptizatis, vitam salutemque æternam tribuendo, vitam illam æternam supernaturalem quæ in clara Dei contemplatione sita est intellexisse ac tribuisse, propter quam solum fides Christi, baptismus, Eucharistia, ipsaque per illa mysteria in Christum incorporatio non propter naturalem alicujus corporei paradisi felicitatem necessaria sunt; vel certe si non nisi naturalem

Ibid. c. 20.

Lib. 1. de peccatis. c. 24.

Lib. 1. c. 24.

Lib. 1. de peccatis. c. 20.

Innocentius
Papa ad Con-
cilium. M. lxxv.
Epist. 93.
apud Aug.Lib. 2. operum
imperfectionum.
vol. f. 383.
& 384. &
alibi.

naturalem intellexerint, Innocentium Papam maximeque Augustinum tot laboriosas disputationes in arena fundasse, atque adeo in re tam seria esse negatum, ut qui de bobus interrogatus, de asinis responderit, & per viginti circiter annos quibus cum isto Pelagiano errore luctatus est, in manifesta æquivocatione persistendo aërem verberasse, quod asserere

A quia absurdum, & sanctissimo doctissimoque viro ipsique Sedi Apostolicæ injuriosum est, restat ut Pelagiani per vitam æternam quam parvulis sine baptismo morientibus tribuunt, nihil aliud intellexerint quam vitam illam æternam quam supra omnes naturæ vires Deus electis suis in mortuorum resurrectione largietur.

Vtrum Pelagiani sententiam suam de vita æterna parvulis non baptizatis danda tandem mutaverint?

C A P V T X X I.

VIR quidam illustris & magnopere in Augustini lectione versatus nonnulla ex istis argumentis vidit: quibus fractus existimavit sine S. Augustini injuria negari nullo modo posse quin id quod conficere videntur prorsus verum sit, nempe Pelagianos vitam illam æternam supernaturalem seu claram visionem Dei parvulis sine baptismo ex hac vita rapiti promississe. At verò cum non minus manifestum esse videatur, eos per vitam illam æternam non nisi quandam felicitatē ordinis naturalis intellexisse, utramque sententiam eos diversis temporibus tenuisse arbitratur. Nunquam enim Augustinus, ait ille, ad convincendos Pelagianos eis objeceret ex Scripturis vitam æternam quam parvulis promittebant, non dari neque à Deo promitti in prædictis Scripturis, nisi baptizatis & Christi membris, si Pelagiani de beatitudine tantum naturali loquerentur aut per vitam æternam, illam solam naturalem felicitatem intelligerent. Vult itaque Pelagium ejusque discipulos initio suæ hæresis docuisse, parvulis sine baptismo decedentibus, quia sine peccato nascerentur dari extra regnum cælorum gaudia vitæ æternæ, qua in societate Christi ac Sanctorum beati perfruuntur. *ut constat, inquit, ex Innocentio Pontifice in Epistola ad Patres Concilii Milevitani, quam supra de manducatione corporis & sanguinis Domini ad vitam æternam necessaria allegavimus & Augustino etiam visum paulò ante ostendimus. Contra hunc igitur Pelagianorum errorem vult omnia Augustini argumenta quæ proximè recensuimus militare: quibus convictos & à primo illo sensu depulsos, aliam beatitudinem naturalem dari parvulis prædicare cœpisse. Probat hanc eorum mutationem ex illo de prædestinatione Sanctorum loco quem supra vidimus: Hoc si audirent Pelagianum non tam laborarent, quæere parvulis extra regnum Dei, se scio cuius suæ felicitatis locum, maxime quando convincuntur non eos habere posse vitam æternam qui non in ducaverunt carnem, nec biberunt sanguinem Christi. Vbi aperte jam convicti de falsitate dogmatis, quo beatitudinem supernaturalem quæ per manducationem illam obtinetur, parvulis promittebant; recurrere Pelagianos putat ad aliam naturalem, quæ per illud, nescio cuius felicitatis locum, significetur. Si autem*

A ab illo doctissimo viro quæreremus quo tempore inducta fuerit illa mutatio, responderet, arbitror, vel statim atque hæresis Pelagiana damnata est, vel certe paulò ante eum Pelagius in Concilio Palesino retractavit hanc propositionem, *Infantes et si non baptizentur habent vitam æternam* Dilucidis enim verbis dicit jam eo tempore quo Augustinus contra Iulianum scriberet, quod contigit paulò post, Pelagianos illam sententiam de supernaturali quæ parvulis extra regnum cælorum daretur felicitate mutasse. Sed pace illius dixerim non rectè mutationem illam ex Augustino colligit imò sine dubio in illa asserenda hallucinatur. Eandem enim vitam æternam eandemque felicitatem sive naturalis ea fuerit sive supernaturalis, ab initio usque in finem Pelagiani parvulis tribuerunt.

Nam si autores illius mutationis investigemus qui convicti argumentis Augustini naturalem illam felicitatem induxerint, illi fuerint necesse est qui cum Sancto illo Doctore de ista difficultate congressi sunt: quos alios nullos invenimus nisi Pelagium aut Iulianum: sive mutationem illam propria ingenij dexterritate commenti sint, sive Celestium aliumve comminiscendi artificem subsecuti. At verò Pelagius item quæ Iulianus, in eadem prorsus sententia quam ante Concilium etiam Palesinum, hoc est hæresi emergente, tenuerant, sine mutatione perliterunt etiam tum, cum illam jam inveciam fuisse contendunt, hoc est, luctante cum Augustino Iuliano. Testatur hoc expressis verbis Augustinus in illis ipsis contra Iulianum libris, qui hæresi jam proscripta damnataque conscripti sunt. *Sed nunquid infantes etiam si non baptizentur, habere vitam æternam, illa calliditate, in aliud detorqueere vel ullis solijs scilicet operire potuissent* Exponendo scilicet aliter quam à iudicibus capiebatur. Nonne aperte indicat, eos ne quidem distinctionis illius calliditatem de duplici vita æterna seu felicitate extra regnum cælorum reperire potuisse, per quæ sententiam suam in aliud detorqueendo palliarent? Nam subdit: *Eos enim qui hoc dicunt, non potuit apud Catholicos iudices nisi dånare Pelagius, & quod sentiebat damnavit coram hominibus, damnari metuens ab hominibus.* Ecce habes apertissime, non solum id quod dicebat *infantes etiam si non baptizentur*

Cap. 23. f. 50
lib.

Lib. 2. com.
Eul. c. 5.

Cap. 13

H

zentur